

Disse ord minder mig, om hvor elendigt jeg følte mig, i flere måneder af mit liv.
Hvor svag jeg var. Hvor utrolig ensom og bange, jeg følte mig.
Jeg havde næsten opgivet at leve.

*Foråret er kommet, med sin karakteristiske duft.
Vejret veksler fra varm solskin, til haglbyger og kraftig vind.
En dag siler regnen ned, for pludselig - at stoppe for solen.
Udenfor kan man lugte ozonen – tænk den tager fyrre år, om at nå op hvor den hører
hjemme.*

*De første anemoner titter frem.
Jo - nu er der ingen tvivl, foråret er kommet.
Knopper på buske og træer er spændte til bristepunktet.
Skvalderkålen breder sig frækt.
De første humlebier flyver gumpetunge og støjende frem og tilbage, mellem de få
blomster i haven.*

*Inde fra mit bryst, breder glæden og forventningen sig.
Det er flere år siden, jeg har mærket det sidst.
Jeg er taknemmelig over følelsen.
Står helt stille, med ansigtet vendt mod solen og suger luften, dybt ned i mine lunger.*

*Pludselig – helt uden varsel, trænger gråden sig på.
Den kommer dybt inde fra.
Følelsen af - kedet af det hed – tager over og jeg er magtesløs overfor tårerne.*

*Jeg havde håbet det var overstået.
At jeg havde grædt færdigt. Så jeg havde ladet mig rive med.
Følelsen af forår - af nyt liv og håbet om en ny begyndelse, havde bredt sig i min krop
og i mit sind.
Et ganske lille øjeblik, havde jeg fået lov at leve igen.*

Bodil Neujahr år 2001.